

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 6	AUGUST 1994	30. årg.
-------	-------------	----------

«Da kalte hans Herre ham for seg og sa til ham: Du onde tjener! all din gjeld ettergav jeg deg, fordi du bad meg; burde ikke også du forbarme deg over din medtjener, likesom jeg forbarmet meg over deg?» Matt. 18, 32-33.

Dette ordet er hentet fra Jesu lignelse om den ubarmhjertige medtjener.

Lignelsen gjør anskuelig hvordan vi som kristne trenger en uendelig tilgivelse for vår synd, og hvor villig Gud er til å gi oss den. Men samtidig viser den hvor galt det går når den som selv trenger slik tilgivelse, ikke vil tilgi andres urett.

Vi hører om en mann som er skyldig ti tusen talenter. Det er et astronomisk tall, ti tusen ganger mer enn det en israelitt tjente i løpet av tyve år. Ingen kunne ha noe som helst håp om å betale en slik gjeld. Han får tilsagn om ettergivelse av hele denne gjelden.

En skulle tro at da måtte han kunne tilgi en medtjener som skyldte ham hundre penninger. Visstnok var det en betydelig sum etter dagens forhold. Det svarer til at en mann skyldte oss

mellom fem og ti tusen kroner. Det er altså ikke et ubetydelig beløp i forhold til det en israelitt hadde bruk for, men i sammenligning med ti tusen talenter, er det for ingen ting å regne.

Dette gir oss et bilde av et menneske som har lidt betydelig urett, en urett som det ikke er helt lett å tilgi. Men i sammenligning med den urett det selv har begått overfor Gud, er den for intet å regne. Det ville være rett og rimelig om han tilgav den uretten.

Det gjorde han altså ikke, og han ville ikke gjøre det. Hva er egentlig grunnen? Det ser vi i begynnelsen av lignelsen. Der han står med de ti tusen talenters gjeld, sier han: «Ha langmodighet med meg, så vil jeg betale deg alt sammen.»

Dette er en uærlig manns tale!

Hadde han vært av sannheten, ville han ha sagt: Hvor lang henstand jeg

enn måtte få, kommer jeg aldri til å klare å betale denne min gjeld.

Dette viser et ubotferdig hjerte. Jesus viser oss at når en kristen ikke vil tilgi andres urett, kommer det av at

han ikke ser sant på seg selv, og ikke har et hjerte som er i stand til å ta imot Guds nåde.

Fra «Ved Kilden» av Ø. Andersen

Utvelgelsen

«For i ham har han utvalgt oss før verdens grunnvoll ble lagt, for at vi skulle være hellige og ulastelige for hans åsyn» Ef. 1,4.

Her ser vi at Jesus har utvalgt oss før verdens grunnvoll ble lagt. Det er helt ufattelig at Gud kunne gjøre dette. Av det kan vi virkelig forstå at Gud er allmektig og har stor visdom.

Så blir da spørsmålet om du eller jeg er medreknet i denne utvelgelsen.

Det står svart på hvitt at det gjelder for alle som tar sin tilflukt til Jesus. Gud har sagt i sitt ord at han vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse (1. Tim. 2,4).

Rom 9,11-14: *«Og da de ennå ikke var født, og ennå ikke hadde gjort verken godt eller ondt - for at Guds råd etter hans utvelgelse skulle stå fast, ikke på grunn av gjerninger, men ved ham som kaller - da ble det sagt til henne: Den eldste skal tjene den yngste. Som skrevet*

står: Jakob elsket jeg, men Esau hatet jeg.

Hva skal vi da si? Er det da urettferdighet hos Gud? Langt derifra!»

Urolige sjeler kan da spørre om Gud gjør utvelgelsen til et lotterispill, slik at én skal bli frelst mens en annen skal gå fortapt. Av Rom. 9,14 ser vi at Gud er rettferdig. Derfor er det ikke noe sjansespill en har med å gjøre. Vi mennesker kan ikke fatte det Gud gjør i utvelgelsen, men bare godta det som står i Bibelen.

Matt. 20,16 b: *«For mange er kalt, men få er utvalgt.»* Her står det at mange er kalt og få er utvalgt.

Du sjel som tror at du ikke er utvalgt, at det ikke gjelder deg. Nettopp du skal være forvisset om at det gjelder deg - når du kjenner på uroen om at du ikke er utvalgt. Det er Den Hellige Ånd som virker uroen i din sjel. Han vil frelse deg så du

ikke skal gå fortapt. Og du må la deg frelse før det blir for sent.

Det er mange som har hørt kallet, men som har stått imot Den Hellige Ånd og forherdet seg. Og disse går evig fortapt.

Hebr. 3,7-9: «Derfor, som Den Hellig Ånd sier: I dag, om dere hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter - som ved forbitrelsen, på fristelsesdagen i ørkenen, der deres fedre fristet meg ved å sette meg på prøve, enda de så mine gjerninger i førti år.»

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes til Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72

Gaver til bladet kan sendes kasserer M. Frafjord, tlf. 51 71 06 29. Postgiro 0801.5682133.

Red. Styret i N.L.L. v/Ragnar Opstad, Opstadv. 38,4350 Nærbø. Tlf. 51 43 36 85.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Formann Karl B. Bø

Vistnesven. 13, 4070 Randaberg, telefon og fax 51 41 87 46

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta, 3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn, tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133. Bankgiro 3204.10.10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES, 3160 Stokke

Telefon 33 33 93 98, telefax 33 33 91 40

Bankgiro 2490.45.39496

Postgiro 0825.0771534

Rektor Per Bergene Holm, 3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

Ef. 1,5-6: «I kjærlighet har han forut bestemt oss til å få barnekår hos seg ved Jesus Kristus, etter sin frie viljes råd, til pris for sin nådes herlighet, som han gav oss i den Elskede.»

Vi skal ta dette ordet til oss, for Jesus har bestemt at vi skulle få barnekår hos Jesus Kristus. Dette hadde han bestemt lenge før vi ble født, og vi kan ikke utgrunne Guds handling med oss.

1. Pet. 1,2: «- utvalgt etter Guds Faders forutviten, i Åndens helliggjørelse, til lydighet og til å bli rensset med Jesu Kristi blod: Nåde og fred være med dere i rikt mål!»

Her ser en at vi er utvalgt etter Gud Faders forutviten. Og at vi blir rensset i Jesu Kristi blod, med lydighet ved Åndens helliggjørelse. Vi mennesker blir så små overfor Jesus og kan ikke fatte det han gjør. Så vi må tro det som står i Bibelen og ta det til oss.

Karl Almlie

Martin-songen

For nokre år sidan kom det ut ei bok med tittelen «Krøtterhandlar og lekpredikant» Boka gjev glimt frå liv og forkynning til den særmerkte jærbuen Martin Sandve. Han var gardbrukar, krøtterhandlar og lekpredikant.

Vi skal ikkje her koma inn på hans liv og forkynning, men berre nemna at det var ein gammal song han var spesielt glad i. Denne songen nytta han mykje; så mykje at songen på folkemunne gjerne blei kalla for «Martin-songen». I boka står å lesa at songen opphavelig hadde 5 vers, men Martin nytta berre 4. 2. verset blei nytta som refreng.

Nokre kjenner kanskje songen i ei meir moderne språkdrakt, men vi gjengir han her slik som vi høyrde han frå Martin's munn:

*Han lever nok ennu, den gamle av dage
en god og almektig som fordum han var.
Og alt hva han giver og alt hva han tager
går ut på å hjelpe de barn som han har.*

*Han lutrer nok sine i ildprøvens luer;
men aldri forskyder * han nogen av dem.
Og derfor de trengsler hvorover du gruer
er nettopp velsignelser omklædt, min venn.*

*Han Israels skarer forsørget i ørknen.
Guds manna fra himmelen dagligen falt.
Av klippen han åpnede vande i tørken,
og førte dem til Kanaan dit han dem har kalt.*

*O, kaste din omsorg på Jesus, din broder,
thi han har et hjerte som ømmes for dig.
Han giver jo dyrenes skarer dets foder **
og klæder hver blomst som du ser på din vei.*

*Og løftet det lyder så herligt i Skriften:
Fortrøst dig til Herren, han omsorgen bær.
Hos Herren, vår Gud, er der ingen omskiften.
Vårt håp er til Herren, vår Fader så kjær.*

* forskyder = forlater

** foder = føde

*Den som tror på Guds Sønn, har vitnesbyrdet i seg selv.**1. Joh. 5, 10.*

Noen vil kanskje tvile på om et menneske her i tiden virkelig kan vite at det er et Guds barn, og om det kan og bør søke full visshet om dette. De som ikke vil omvende seg og som trives best i mørket, har gjerne denne unnskyldning.

Men hele skriften vitner at alle de gamle troende ved sin tro fikk det vitnesbyrd at de tektes Gud. Og ved denne tro kunne de endog med fryd lide martyrdøden. Apostlene sier også uttrykkelig: «Guds Ånd vitner med vår ånd at vi er Guds barn». «Den som tror på Guds Sønn, har vitnesbyrdet i seg selv.» «Den som ikke tror, har gjort Gud til en løgner.» Legg merke til dette siste! «Den som vil, han komme! Den som tror, har evig liv. Om deres synd er som purpur, skal de bli hvite som sne.» Om noen da ennå er uviss om sine synders forlatelse, er ikke det da å gjøre Gud til en løgner! Det blir jo å si: Jeg vet ikke om jeg kan stole på det Herren sier, og jeg er ikke sikker på at Gud taler sant. Og det var en fin bekjennelse for en kristen!

«Derfor,» sier Luther, «skal vi dag for dag trakte etter å komme ut av tvilen og til full visshet. Og vi skal beflitte oss på å rykke grundig opp med rot den skadelige villfarel-

se, som hele verden er forført av, at et menneske ikke skal kunne vite om det er i eller utenfor nåden. Tvi-ler vi nemlig på Guds nåde mot oss og ikke holder det for sikkert at Gud har velbehag i oss for Jesu skyld, så nekter vi at Kristus har forløst oss. Da kaster vi over ende alt han har gjort for oss og alle de velgjerninger han har vist mot oss.»

Den som kan nøye seg med å leve uten visshet om å eie skatten, setter sannelig ikke stor pirs på den! Noe annet er det at en skal søke vissheten i Ordet og ikke i følelsen.

Nå består ikke den kristne fred og visshet i det at han er tilfreds med seg selv. Det er tvert imot ingen som mer føler synden i seg selv, enn en kristen. Men hans trøst er at Kristus har lidd døden for oss syndere, at han er rettferdig ved troen, av nåde.

På denne grunn burde vi med rette ha en virkelig fred. Her kan vi si: «I meg selv fortjener jeg alltid å bli fordømt. Men i Kristus er jeg alltid ren og rettferdig og tekkes Gud. Jeg trøster meg bare til det, som gjelder for alle, for de største syndere. For Kristus har ved sin død sannelig gjort soning for verden og ikke bare for de troende. De vantro dør for sin vantro skyld. Hvordan skulle jeg da våge ikke å tro? Jeg er jo i det

minste en del av verden. Jeg er jo ved Kristi død kjøpt og forlikt med Gud. Den trøst skal ikke djevelen ta fra meg. Vel er mine synder så skrekkelige og store at jeg fortjente aldri å ha en glad stund. Men hva skal jeg gjøre når Kristus likevel var så nådig at han tok mine synder på seg og led døden for mine synder? Da våger jeg ikke å tvile. Jeg våger ikke å la være å tro og gle meg.»

Jeg er sannelig ikke døpt til meg selv, så jeg skal stå for Gud i min egen rettferdighet. Jeg er døpt til Kristus og skal derfor være ikledd ham og hans rettferdighet. Om Gud ville tilrekne synd, hvem kunne da bli stående. Vi kan jo ikke svare ham ett til tusen. Men når hele Guds evangelium vitner, at Gud ga sin Sønn for oss til soning for våre synder, da våger ikke jeg å gjøre det til en løgn.

Vel føler jeg noe annet i mitt hjerte og i min samvittighet. Jeg føler ikke rettferdigheten der, men tvert imot synd og elendighet. Vel fordømmer mitt hjerte meg. Men når Gud i sitt ord sier at den synd og elendighet som jeg føler, er utslettet, betalt og tilgitt, da vil jeg la Gud være større enn mitt hjerte. Han er en Gud som ikke lyger.

Nå har han ikke bare forlikt meg med seg ved Kristi død og forsikret meg om det i sitt ord. Men han har i sakramentene gitt meg sitt insegl og

sitt pant på hele salighets-skatten. Han har i dåpen særskilt gitt meg del i Kristi fortjeneste og med et urokkelig testamente garantert meg den. Om jeg i min synd og vantro er gått bort fra min skatt, er likevel ikke skatten tatt bort. Pakten står fast hos Gud. Skulle vår vantro gjøre Guds trofasthet til intet? Det var langt fra! Om jeg er falt ut av arken, er likevel ikke arken gått i stykker. Arken, dåpen, testamentet, nåden hos Gud faller ikke og vakler ikke ved mitt fall, men står evig fast.

Min trøst og fred hviler således på det som er hos Gud, ikke på det som er hos meg. Kristi blod gjelder mer enn mine synder. Guds ord gjelder mer enn mine tanker og følelser. Dåpspakten, testamentet gjelder hos Gud, om jeg i lang tid har vært borte.

Mot Kristi blod er alle mine synder bare som små gnister mot havet. Mot Guds ord er alle mine motsigelser, tanker og følelser bare som røyk og støv mot et stort fjell.

På denne faste grunn vil jeg både leve og dø trygt.

C. O. Rosenius

Virkelig fri

Joh. 8, 31 - 45.

Tale av Øivind Andersen

«Jesus sa da til de jøder som var kommet til tro på Ham: Dersom dere blir i mitt ord, da er dere i sannhet mine disipler, og dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere.

De svarte Ham: Vi er av Abrahams ætt og har aldri vært noens treller; hvorledes kan da du si: Dere skal bli fri?

Jesus svarte dem: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hver den som gjør synd, er syndens trell. Men trelle blir ikke i huset til evig tid; sønnen blir der til evig tid.

Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri.

Jeg vet at dere er av Abrahams ætt; men dere står meg etter livet, fordi mitt ord ikke finner rom i dere.

Jeg taler det jeg har sett hos min Far; så gjør også dere det dere har hørt av deres far.

De svarte Ham: Vår far er Abraham! Jesus sier til dem: Var dere Abrahams barn, da gjorde dere Abrahams gjerninger; Men nå står dere meg etter livet, et menneske som har sagt dere sannheten, som jeg har hørt av Gud; det gjorde ikke Abraham. Dere gjør deres fars gjer-

ninger. De sa til Ham: Vi er ikke avlet i hor, vi har én far, Gud.

Jesus sa til dem: Var Gud deres Far, da elsket dere meg; for jeg er utgått fra Gud og kommer fra Ham; for jeg er heller ikke kommet av meg selv, men Han har utsendt meg. Hvorfor skjønner dere ikke min tale? Fordi dere ikke tåler å høre mitt ord.

Dere har djevelen til far, og dere vil gjøre deres fars lyster; han var en manndraper fra begynnelsen og står ikke i sannheten; for sannheten er ikke i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt eget, for han er en løgner og løgnens far. Men meg tror dere ikke, fordi jeg sier dere sannheten.»

La oss be om at dette skriftavsnitt må bli åpenbart for våre hjerter.

«Jesus sa til de jøder som var kommet til tro på Ham», står det. Adressen er meget tydelig. Disse jøder var ikke kommet igjennom til å bli frigjort, til liv i Gud. Men de anerkjente Jesus, og de ville tro på Jesus. På den måten skilte de seg meget ut fra jødene i sin alminnelighet.

Jesus taler med andre ord til mennesker som bekjenner sin tro på Jesus, men som ikke er kommet igjen-

nom til liv i Gud; og dem har det alltid vært mange av. Det er mange av dem i dag, og det var mange også på Jesu tid. Dette er ikke noe nytt, og dette er vel den største vanskelighet for Guds rike, alle de som bekjenner seg til Jesus uten å være kommet igjennom til liv i Gud.

Jeg taler nok til slike her i kveld; vi møter dem over alt. Mange av dem er ivrige i tjenesten; mange av dem er ikke det minste redd for å bekjenne at de vil tro Jesus, og de vil gjerne evangelisere. Det er blitt moderne å evangelisere. De står på gatehjørner og deler ut traktater; de går på gatene og samler folk til møter, og mye annet. Men når det kommer til stykket, er de ikke frelst: de har ikke selv liv i Gud. Jeg har møtt mange av dem, og det er en trang jeg har i mitt hjerte, den trangen har jeg fått av Gud: Tenk om jeg kunne få hjelpe noen av dem.

Hva har Jesus å si til slike? Ikke et bebreidende ord, ikke en anklage, ikke en dom, ingen trussel, *bare tilsagn og løfter*. Hvis ikke ordet «TILBUD» var blitt så inderlig belastet, så kunne en ha brukt det, men i forretningslivet, merkantilt, er dette ordet blitt ødelagt. Det brukes i alle slags reklamer for å narre penger ut av folk. Det gjør såvisst ikke Jesus.

Jesus kommer med budskap om gave, noe Han vil gi, noe Han vil

gjøre, noe Han vil hjelpe oss med, uten å kreve vederlag av oss, uten å stille betingelser.

«Dersom dere blir i mitt ord», sier Han. Det kan også uttrykkes: «Dersom dere blir værende i mitt ord». Det er sannelig ikke småting Jesus har forkynt dem: Han har forkynt om seg selv at *Han er Gud*, se vers 24. «Det var derfor jeg sa at dere kommer til å dø i deres synder, for dersom dere ikke tror at *jeg er den jeg er*, da kommer dere til å dø i deres synder». Jesus sier her om seg selv: «JEG ER DEN JEG ER!» Det er Guds navn; det var det Gud sa til Moses. Med det gir Jesus seg ut for at Han er den som talte med Moses; det var Han som ga loven. Han er kommet i kjød og er blitt menneske. Det er ikke småting Han sier om seg selv! Han er Gud, kommet fra Gud. Han sier. «Jeg er kommet fra Gud». Han taler om sitt vesen, samtidig som Han sier: «Jeg er utsendt fra Gud».

De hadde ikke fattet denne tale, men Jesus hadde sagt det til dem. Han hadde sagt at Han er kommet for å sone deres synder med sitt blod, for å frelse dem. Dette hadde de hørt, og så sier Han: «Dersom dere blir værende i mitt ord». Det samme sier Han idag.

Du som ikke kjenner Jesus: Du har hørt noe om Ham, du har hørt noe om det Han selv har sagt, og

som ikke er menneskeord eller mennesketanker. Dersom du blir værende i det som Jesus har sagt om seg selv (og nå vil jeg understreke det:) Nettopp i det *HAN* sier om seg selv; og prøv nå å se bort fra det som mennesker finner på å si. At Jesus sier *Han er Gud*. At Jesus sier *Han har tatt bort våre synder*. Tenk om du ville bli værende i det! Hva da? **DA ER DU I SANNHET EN JESU DISIPPEL!** Det sier Jesus.

Jeg blir ofte presentert som bibel-skolelærer eller misjonsskolelærer. Det liker jeg ikke, sant å si. Jeg ville heller bli presentert som en disippel. «Dere skal ikke kalle noen på jorden for dere lærer, for én er deres lærer: KRISTUS». Jeg er en disippel.

Min store lykke og salighet er nettopp den jeg taler om nå, at jeg virkelig får lov å bli værende i Jesu ord. Da er du i sannhet en Jesu disippel, og du skal komme til å kjenne og oppleve sannheten. Det betyr ikke bare at du skal få se hvem du er, det får du nok se, ja. Men sannheten betyr: **GUDS ÅPENBARING TIL FRELSE**. Du skal få oppleve å se Jesus! Det er Jesus som er sannheten. Joh. 14,6: «Jeg er veien, sannheten og livet!» Han sier: «Jeg er sannheten». Den som kjenner Jesus, kjenner sannheten, får kjenne Jesus. Til Filip bruker Jesus så stort Ord: «Den som har sett meg, har sett Faderen». Jødene ville stene Je-

sus fordi Han sa dette. (Joh. 10,30) «Jeg og Faderen, vi er ett».

Jesus spør jødene: «Mange gode gjerninger har jeg vist dere fra min Far; hvilke av dem er det dere vil stene meg for?» Så svarer jødene: «For noen god gjerning stener vi deg ikke, men fordi du som er menneske gjør deg selv til Gud». Det var det Jesus gjorde. Han er det mest menneskelige menneske som har levd. Han gjør seg selv til Gud, fordi Han er Gud.

Dette kunne ikke jødene skjønne, men det var dette Jesus hadde sagt om seg selv og stadig vekk sier om seg selv. **DET ER DETTE HAN BER DEG OG MEG OM Å BLI VÆRENDE I!** Så hører du hva Han lover.

Har du noen gang for alvor prøvd å bli værende i dette ordet? Har du noen gang for alvor blitt stille for hvem Jesus er? Eller har du vært mere opptatt av hva du skal gjøre som kristen? Eller av dine opplevelser m.v.

Og jeg spør deg ennå en gang, dog ikke jeg, men Herren: Har du noen gang for alvor prøvd å bli værende i Jesu ord? En skulle tro at når en får et slikt budskap, at en skulle begynne å juble og glede seg. Det er jo i virkeligheten håp for den mest håpløse! Det er en veg som er åpnet for alle uten unntak. Her kan du ikke komme og protestere og si at du

er en så forferdeleg synder og stelt deg ille. Det var derfor Jesus kom, kjære venn. Du har stelt deg mye verre enn du vet! Det var derfor Jesus kom.

Ja, en skulle tro at folk måtte juble, men hva skjer? Dette budskapet kunne de ikke tåle. De sier: «Vi har aldri vært noens treller». De begynner å bli harme nå. «Vi er av Abrahams ætt, vi har aldri vært noens treller, hvorledes kan du da si at vi skal bli fri?» Husk på at disse mennesker som Jesus taler til nå, de er meget religiøse, og de er høyverdige moralske mennesker som var nøye på sitt liv. «Vi har jo aldri vært noens treller vi».

Da evangeliet gikk opp for mitt hjerte etter at jeg hadde gått i tre år for å skulle omvende meg, og til slutt måtte gi opp alt håp, da fikk jeg se. For første gang i mitt liv *virkelig se evangeliet*. Jeg fikk se hva jeg hadde visst hele mitt liv, og jeg ble fylt med takk.

Jeg var sekretær for en KFUM forening i Oslo. Det var i første halvdel av min studietid dette hendte. Jeg gledet meg til å komme på møte og fortelle dette i den foreningen hvor jeg var sekretær; det var et budskap å komme med, og jeg visste at det var med mange av dem som det var med meg: De var ikke kommet igjennom. Så skulle jeg fortelle dem det. Hva skjedde?

De ble rasende! Vet du hva de sa? «Er ikke vi kristne?», sa de. Akkurat det sier de i dag også. Idag sier de ikke: Vi er av Abrahams ætt, men de sier f.eks.: Er ikke vi døpt? Er ikke vi kristne? Eller: Har ikke vi bøyd oss i en vekkelse? Var ikke vi på teltmøte? Gikk ikke vi fram og ga tilkjenne at vi overga oss til Gud? Hvordan kan du komme til oss og si at du skal bli fri? Mange andre ting sier man: Er ikke vi med i foreningen, i misjonen? o.s.v. Histoien gjentar seg.

Da sa Jesus: «Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hver den som gjør synd er syndens trell». Da tenker ikke Jesus på at de lever et umoralsk liv akkurat, Han tenker nok på dem også, men Han tenker på det at et menneske som er i overensstemmelse med sin egen natur, han kan ikke gjøre noe annet enn det som er ham medfødt. Det er ikke mulig for noe menneske å gjøre noe annet enn det som er ham medfødt, ut fra hans egne naturlige forutsetninger.

Om et naturlig menneske prøver å leve som en kristen, prøver å innrette seg etter Guds ords formaninger, så blir han ikke noe annet enn det han er, om han prøver å leve slik som Guds ord sier at en kristen skal leve. Det er her jeg har pleid å bruke en illustrasjon: Om du dresserer en ape til å oppføre seg som menneske,

så blir vel ikke apen et menneske ved å oppføre seg som menneske!

ET MENNESKE BLIR IKKE NOE ANNET ENN DET HAN ER! Det står i Bibelens siste kapitel: La den som gjør urett fremdeles gjøre urett, og den urene fremdeles bli uren, og den rettferdige fremdeles gjøre rettferdighet, og den hellige fremdeles bli helliggjort. DET MÅ KOMME ET NYTT LIV INN I MENNESKET FØR DET KAN BLI NOE NYTT! Han må bli fri, som Jesus sier i ordet her, ellers kan han ikke gjøre noe annet enn det han er.

Jesus sier: «Hver den som gjør synd er syndens trell». Om synden er religiøs eller moralsk, så er den dog synd. Det naturlige menneske kan være pent og moralsk, men det er like fullt gudfiendtlig, og det finnes ikke større hindring for mennesket til å bli frelst enn menneskets religiøsitet. Det er ingen ting som binder mennesket slik til det gamle menneske, som greier å forandre på det gamle menneske for å få det til å se pent ut. Dette hadde disse jødene greid.

Trellen, den som prøver å leve som en kristen uten å være det, han blir ikke i huset til evig tid. Her i tiden ferdes han i Guds hus, som er de troendes menighet. Sønnen med liten s (Guds barn) blir der til evig

tid. De som er frigjort, de blir i huset til evig tid.

«Får da SØNNEN (med stor S, Jesus) frigjort dere, da blir dere virkelig fri.

Så sier Jesus: «Dere står meg etter livet». Det er mange som står Jesus etter livet idag også. Det kommer til uttrykk når vi taler om slike ting som vi er inne på nå. Når vi riktig kommer inn på spørsmålet om HVEM JESUS ER, kommer inn på hva Jesus virkelig har gjort, virkelig kommer inn på evangeliet, så kommer motstanden idag også, anstøtet. Så blir det som Jesus sier:

«Hvorfor skjønner dere ikke min tale? Fordi dere ikke tåler å høre mitt ord». «Dere står meg etter livet, fordi mitt ord ikke finner rom i dere».

Denne motstand mot evangeliet får en Herrens tjener oppleve ofte idag. Det kommer av det ord som Jesus ber oss om å bli værende i, det har ikke funnet rom i dem. De påberoper seg å ha Gud til Far. «Vi er ikke avlet i hor; vi har én far: Gud». Det er populært å snakke om Gud som alle menneskers far idag.

Da sier Jesus; og merk det det: «*Var Gud deres Far, da elsket dere meg*». Der har du kjennetegnet. Du kan kjenne om et menneske har Gud til Far på hans forhold til Jesus.

Finner ikke Jesu ord rom i et menneskes hjerte, så har han ikke

Gud til Far! «Den som nekter Sønnen, har heller ikke Faderen. Den som bekjenner Sønnen, har også Faderen». «Var Gud deres Far, da elsket dere meg, for jeg er utgått fra Gud og kommer fra Ham». Han er altså Gud. «Jeg er heller ikke kommet av meg selv, men Han har utsendt meg».

Han er Gud, og Han er utsendt av Gud. «*Dere har Djevelen til far*». Husk på at det ikke er jeg som sier dette. Dette er ikke en såkalt teologisk oppfatning; det er Jesus som sier det.

Hvem skal vi tro, om vi ikke skal tro Jesus i en slik sak? Det er forferdelig å tenke på at djevelen binder menneskene, holder menneskene som sine tjenere, fordi de er religiøse. Det er i deres religiøsitet menneskene farer mest vill:

«Meg tror dere ikke, fordi jeg sier dere sannheten». Det ligger for det naturlige menneske å tro løgnen. Djevelen er en manndraper fra begynnelsen, og fra begynnelsen har det gått ut på for ham å føre oss inn i den evige død; det er hans siktepunkt, det er hans formål. Han er en manndraper fra begynnelsen; hans våpen er løgnen, og den passer for det naturlige menneske.

Men det Jesus sier, det passer ikke; det er stikk imot vår natur. Så spørres det om *hvem vi vil høre på*.

Nå vil jeg ikke oppholde meg

mere med motstanden mot evangeliet, men jeg vil gå tilbake til det vi begynte med.

Jesus sier at dette er *et budskap som gjør oss mennesker fri*, så sant vi blir værende i det. Hva er det egentlig for et budskap? Jeg har nevnt at det er et budskap om at JESUS ER GUD. Dette mennesket, Jesus Kristus, Han er altså Gud. Når du ser Jesus, da ser du Gud. Når du hører Jesus, da hører du Gud. Når du har Jesus, da har du Gud. Den som har Jesus, han har selve sannheten. Denne frelser, Jesus Kristus, Han tok bort våre synder på Golgata kors. Han bar våre synder på sitt legeme på treet. Ved Hans sår er dere lagt. Det sier Guds ord.

GUDS SØNN HAR GJORT MEG FRI! Det var det jeg fikk se, og nå må du høre hva jeg sier: Guds Sønn *har* gjort meg fri. Det var ikke noe Han skulle gjøre. Det var ikke noe jeg skulle vente på skulle skje inni meg. Det hadde jeg gått og ventet på i nesten tre år, men det hadde ikke skjedd. Det var ingen ting skjedd, annet enn det som galt var, så langt jeg kunne se.

Men så fikk jeg se at det var jo gjort for 2000 år siden omtrent. Da gjorde Guds Sønn meg fri! på korset. Det er stor forskjell på å vente på noe Jesus skal gjøre i hjertet og på å tro noe som er fullført og fullbragt, meget stor forskjell.

Det kom så for meg noe som hendte tirsdag i den stille uke i 1937. Jeg satt hos en av mine venner i Luster i Sogn og spiste frokost, da kom det telefon fra sanatoriet: Kom med en gang, det er en som ligger for døden; vi sender en bil og henter deg. Det var en troende søster som sendte bud på meg. Det tok fem minutter, så var bilen der. Jeg gikk rett fra bordet og ble kjørt til sanatoriet. Da jeg kom bortover en korridor, sto det noen utenfor et rom; det var de pårørende som ikke orket å være inne. Da jeg kom inn, lå det en der, og det var tydelig at der var det ikke lenge igjen.

«Jeg tør ikke dø. Jeg kan ikke dø. Jeg må ikke dø». Det var ikke godt å vite hva en skulle si med en gang, men jeg sa: «Hvorfor ikke det?» Det kom ikke noe egentlig svar. Jeg sa: «Jeg vet det. Jeg vet hvorfor du ikke kan dø: Du kan ikke gjøre regnskap med Gud! Er ikke det sant?» «Ja, ja».

«Nå skal du høre på meg og ikke tenke på noe. Du har bare trettet meg med dine synder og voldt meg møye med dine misgjerninger, og det vet du er sant». Da kom det et stønn: Åh ja! «Jeg, jeg er den som utsletter din misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke ihu». Det har Jesus gjort, det er ferdig. «Å, si det en gang til». Jeg sa det en gang til, og to ganger og ti

ganger, og jeg sa til den troende søster som hadde bedt meg komme: Her er det ikke noen tid å spille! Les dette ordet og ikke noe annet, og fortell:

GUDS SØNN HAR GJORT OSS FRI! Mot all formodning kom hun seg litt da det led mot kvelden. Neste dag var hun såpass at hun kunne snakke litt mere, og så vitnet hun for sine pårørende: Jeg er frelst! Jesus har gjort meg fri! Det er jo fullbragt, det er jo ferdig! Skjærtorsdag morgen gikk hun hjem til Jesus.

Tenk om jeg hadde sagt til henne: Jada, Jesus Han kan frelse deg, Han. Hva hadde skjedd da? Jeg tør ikke tenke på hva som hadde skjedd; hun hadde ikke blitt frelst.

Jeg vil spørre dere, kjære venner, hvis jeg taler til noen som forkynner Guds ord: Hvorfor sier man til mennesker at Jesus kan frelse deg her i kveld? Hvorfor sier man det? Hvorfor sier vi ikke: Jesus har gjort deg fri for 2000 år siden. Det er det du skal sette din lit til. Det er et annet budskap, det. Det er ikke noe evangelium å komme til menneskene med at Jesus kan frelse deg i kveld. Det er nok av dem som har gått i årevis med det, og de er akkurat like langt. Men det er ikke det Jesus ber oss om. Han ber oss om å bli værende *i det som Han sier!*

Jeg er så ulykkelig over at folk tror mere på det jeg kan, enn på hva

Jesus sier, og det er ikke alltid det faller sammen. Jeg er redd for at djevelen er ute for å lure oss, og for å få oss til å forkynne noe som ligner evangeliet veldig, men ikke er det. Det er ikke noe som er så farlig som det som akkurat ligner noe, men ikke er det rette. Nå vil jeg forkynne deg i Jesu navn:

GUDS SØNN HAR GJORT DEG FRI! Det var det som skjedde på korset! Det er det du skal bli værende i. Du skal ikke vente på noe som skal skje inni deg. Du skal ikke vente på noen opplevelse som kommer dalende ned fra himmelen. **DU ER FRI VED Å SETTE DIN LIT TIL AT JESUS HAR GJORT DEG FRI!**

Vognmann Hansen i Trondheim ropte tvers over Kongens gate til en av sine forhenværende svirebrødre og spurte om han var frelst. «Jeg må vel se til å få det i orden snart», svarte han. «Nei, gutt, det nytter ikke det. Det er gjort for 2000 år siden det, far, så det nytter ikke», sa han. Jeg kjente vognmann Hansen, og jeg kjente han som dette ble sagt til, og han fortalte at da det led ut på dagen, så gikk det opp for ham:

«Det skjedde for 2000 år siden det, far!» Du kan ikke gjøre noen ting. Du kan ikke bli noe annet enn det du er. Men nå skal du høre at dette som du kjenner nå, dette forskrekkelige hjertet ditt, denne mot-

sanden mot Gud som du går med inni deg, all denne forferdelige urenheten og vederstyggeligheten du bærer på, og lyster som er slik at du kan ikke si det høyt: Din egoisme, din selvhevdelse og æresyke, for ikke å snakke om alt det fusk og fante-ri og uærlighet og hykleri som er i deg, og det vet du om.

For snart 2000 år siden ble du kjøpt fri fra alt det som lever i ditt hjerte idag. Hører du det? Vårt gamle menneske ble korsfestet med Ham, sier Guds ord, og Paulus sier: En er død for alle, *derfor* er de alle døde. Apostelen vitner: Jeg er korsfestet med Kristus, jeg lever ikke lenger selv.

Kan du ikke ta imot dette og høre dette, for det er dette du skal bli værende i. Alt hva du er, hva du kjenner og føler; alt hva du har gjort og tenkt og ment og følt og opplevd, for ikke å tale om alt hva du har forsømt, det som du burde ha gjort, men ikke har gjort:

JESUS HAR KJØPT DEG FRI! Det er det du skal få møte Gud med på dommens dag. Det står om dem som blir i dette: «Det er ingen forømmelse for dem som er i Kristus Jesus». Dette er Guds ord. Dette er evangeliet. Evangeliet er budskapet om en fullbragt frelse, ikke om en frelse som skal skje en gang i fremtiden, eller i våre hjerters opplevelser. Du kan skjønne at når du begyn-

ner å stole på dette, så vil hele tilværelsen bli ny. Da skjønner man hva Jesus mente når Han sa: «Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri». Ja, i sannhet! Man får aldri høre nok om denne frigjøring, når du først har fått se den og høre den.

Vil du ta med dette, ikke fra meg, men fra Jesus. Det var derfor Guds Sønn ble menneske. Det var derfor Jesus kom. Guds Sønn har gjort deg fri.

Hva tror du vi har den dagen vi skal gå ut av denne verden? Jeg besøkte vår venn Lars Berg i sommer; han fikk hjemlov senere. Det var en opplevelse. Vet du hva han lå og sang?

Mitt hjerte i meg ler, når jeg min

grav beser. Min død er fergemann til livets vakre land.

Slik gikk han ut av verden. Vet du at naboene kom til ham og overga seg til Gud på hans dødsleie. Han hadde ikke tenkt å gjøre noe eller si noe, men han var et eksempel på at når det ene nødvendige inntar hjertet, så blir en et vitne, og så begynner en å vitne for Jesus uten å tenke på det, helt til han sluknet. Hvordan kunne det ha seg? Salmen begynner med det: Guds Sønn har gjort meg fri. Ære være Ham! Amen.

Ja, Jesus, vi takker deg for at du har forunt oss å få høre dette igjen. Herre, dette er ditt ord. Dette kunne ikke vi forkynne, Herre. Vi takker deg fordi du hører vår bønn og taler til vårt hjerte. Amen.

Referat fra årsmøtet i NLL 1994

Årsmøtet ble åpnet med andakt av Ragnvald Lende, der han minnet om Daniel, som gikk i forbønn for sitt folk.

Deretter ble de som var gått inn til hvilen minnet. Det var Amund Lid, Gerda Sandvik, Kristen Sørbø, Karsten Harestad og Ingrid Bø-Rygg.

Årsmelding og regnskap for bibelskolen og det øvrige arbeid i Lekmannsmisjonen - ble opplest og enstemmig godkjent. Misjonens regnskap viste en liten stigning både i inntekter og utgifter. Forkynnerne orienterte fra virksomheten. Flokkene er små og få, men kallet står fortsatt ved lag.

Angående bibelskolens regnskap ble det vist til at det totalt sett er kommet inn over 1 million kroner i gaver og kollekter i løpet av de siste to åra. Etter kjøp, oppussing og innkjøp av møbler til hybler samt stoler til møtesal, viser regnskapet at bibelskolen har ca. kr. 800.000,- i gjeld på bygnigner og inventar. Av dette er kr. 200.000,- private lån, kr. 300.000,- i innskudd og kr. 300.000,- er banklån.

Ellers ble det orientert om mulig misjonsarbeid i Peru, der en forespørsel fra stiftelsen PRODE-PERU ble forelagt årsmøtet. PRODE-PERU ønsker både åndelig og økonomisk støtte i sitt arbeid for å utbre evangeliet til Quetchua-indianerne.

Styret fikk fullmakt til å arbeide videre med å ivareta dette kall.

Ved valg til landsstyret ble Reidar Linkjendal, Håvar Fjære og Karl B. Bø gjenvalgt. Fra før står Dag Rune Lid og Ragnar Opstad i styret. Varamenn ble Sven A. Berglund, John Flaten og Sverre Ånestad. Valgnemnda består av Arne Otto Skutlaberg, Ragnvald Lende og Sven A. Berglund. Marit Kolnes og Torunn Ånestad fortsetter som revisorer. Formann velges av landsstyret i NLL. Her ble det gjenvalg av Karl B. Bø med Ragnar Opstad som nestformann.

I gaver til NLL og bibelskolen ble det tilsammen gitt kr. 80.000,-.

Lars Fossdal

- ref. -

Ytremisjon

Det er tanken å komme med en fyldigere orientering om PRODE-PERU og ytremisjonsarbeidet i et snere nr.

red.

Det blir åpningshelg på Bibelskolen på Fossnes 10. - 11. september.

Så blir det Bibelhelg på Skårnesheimen 30/9 - 2710.